

Sprawa C-398/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

29 czerwca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Sofijski gradski syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 czerwca 2023 r.

Oskarżony w postępowaniu:

PT

Przedmiot postępowania głównego

Sądowe postępowanie karne z oskarżenia przeciwko 41 osobom dotyczącego kierowania i uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej wprowadzającej do obrotu środki odurzające.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia art. 4 i 5 decyzji ramowej 2004/757, art. 4 decyzji ramowej 2008/841, art. 6 dyrektywy 2012/13 i art. 20, 47, 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Pytania prejudycjalne

Czy prawo krajowe – zgodnie z którym dla zatwierdzenia ugody dotyczącej umorzenia postępowania karnego przeciwko jednemu z oskarżonych niezbędna jest zgoda pozostałych oskarżonych i ich obrońców, jeśli sprawa znajduje się na etapie postępowania przed sądem, a taka zgoda nie jest niezbędna, jeśli sprawa znajduje się na etapie postępowania przygotowawczego – jest zgodne z art. 4 ust.

1 i art. 5 decyzji ramowej 2004/757 oraz art. 4 decyzji ramowej 2008/841 w związku z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Czy prawo krajowe – zgodnie z którym ogranicza się możliwość rozpatrzenia co do istoty przez sąd ugody zawartej przez jednego z oskarżonych (na mocy której nakłada się na niego łagodniejszą karę), przy czym to ograniczenie wyraża się w konieczności uzyskania zgody pozostałych oskarżonych – jest zgodne z art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2004/757 w związku z art. 48 ust. 2 i art. 52 ust. 1 karty[?].

Czy prawo krajowe, w którym nałożono takie samo ograniczenie jako skutek udzielenia oskarżonemu szczegółowych informacji dotyczących oskarżenia, jest zgodne z art. 6 ust. 3 w związku z ust. 1 dyrektywy 2012/13 w związku z art. 47 akapit pierwszy i art. 52 ust. 1 karty?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Traktat o Unii Europejskiej;

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej;

Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004 r., L 335, s. 8);

Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. 2008 r., L 300, s. 42);

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012 r., L 142, s. 1);

Wyrok w sprawie C-700/21 (ECLI:EU:C:2023:444);

Wyrok w sprawie C-646/17 (ECLI:EU:C:2019:489).

Przepisy prawa krajowego

Krajowe prawo procesowe – Nakazatelno-procesualen kodeks (kodeks postępowania karnego, zwany dalej „NPK”): art. 381 (ugoda w celu rozstrzygnięcia sprawy, zawarta między prokuratorem i obrońcą podejrzanego/podejrzanych w postępowaniu przygotowawczym), art. 382 (zatwierdzenie przez sąd ugody w postępowaniu przygotowawczym), art. 384 (zatwierdzenie przez sąd ugody w celu rozstrzygnięcia sprawy, zawartej między prokuratorem i obrońcą oskarżonego/oskarżonych w postępowaniu przed sądem), art. 383 (zrównanie skutków zatwierdzonej ugody z prawomocnym wyrokiem), art. 118 ust. 1 pkt 1 (przesłuchanie w charakterze świadka podejrzanego/oskarżonego, co do którego sprawę rozstrzygnięto

ugodą/prawomocnym wyrokiem), art. 120 ust. 1 zdanie drugie NPK (obowiązki świadka).

W przedmiocie terminologii przyjętej dla celów odesłania prejudycjalnego

„Podejrzany” jest osoba, której odpowiedzialność karna jest rozpatrywana w postępowaniu przygotowawczym na mocy wyraźnego aktu (postanowienia o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu), w którym wskazuje się czyn, o którego popełnienie oskarżono podejrzanego i jego prawną kwalifikację, a podejrzanego informuje się w najogólniejszy sposób o co jest podejrzany.

„Postępowaniem przygotowawczym” jest przygotowawcza faza postępowania karnego, która ma na celu zebranie dowodów i podjęcie przez prokuratora decyzji, czy wnieść akt oskarżenia do sądu.

„Oskarżonym” jest osoba (podejrzany z postępowania przygotowawczego), przeciwko której wniesiono akt oskarżenia do sądu (postępowanie przed sądem), w którym w najbardziej szczegółowy sposób opisano faktyczne i prawne podstawy związane z oskarżeniem.

„Postępowaniem przed sądem” jest zasadnicza centralna faza postępowania karnego, którą wszczyna wniesienie aktu oskarżenia do sądu przez prokuratora.

W przedmiocie ugody

Jeśli podejrzany/oskarżony przyznaje się do winy w odniesieniu do podnoszonego wobec niego oskarżenia, jego adwokat może zawrzeć ugodę z prokuratorem (art. 381 ust. 1 i art. 384 NPK). W przypadku kilku podejrzanych/oskarżonych taką ugodę może zawrzeć każdy z nich odrębnie i samodzielnie (art. 381 ust. 7 i art. 384 NPK).

Taka uгода zastępuje akt co do istoty. Reguluje się w niej wszystkie zagadnienia, które należy wskazać w akcie co do istoty (wyroku). A mianowicie wskazuje się czyn popełniony przez podejrzanego/oskarżonego i jego kwalifikację prawną; wskazuje się rodzaj i wysokość kary (a także pozostałe zagadnienia) (art. 381 ust. 5 i art. 384 NPK).

W ugodzie często określa się karę, która jest łagodniejsza od kary, którą wymierzono by, gdyby sprawa była rozpatrywana w trybie ogólnym (art. 381 ust. 4 i art. 384 NPK).

Ugodę podpisują prokurator i obrońca; podejrzany/oskarżony, jeśli zgadza się na tę ugodę, również ją podpisuje; w ten sposób zrzeka się rozpatrzenia sprawy w trybie ogólnym (art. 381 ust. 6 i art. 384 NPK).

Następnie strony (ugody) wnoszą do sądu wnioski o zatwierdzenie tej ugody (art. 382 ust. 1 i art. 384 NPK). Jeśli sąd uzna, że jest to zgodne z prawem, zatwierdza tę ugodę (art. 382 ust. 7 i art. 384 NPK).

Ugodę można zawrzeć zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu karnym przed sądem (art. 381 i art. 384 NPK).

Jeśli ugoda zostanie zawarta w postępowaniu przygotowawczym (to jest po poinformowaniu obrońców w najbardziej ogólny sposób o oskarżeniu w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu, wspomnianym powyżej), wystarcza zgoda prokuratora, obrońcy i podejrzanego – bez konieczności wyrażenia zgody przez pozostałych podejrzanych i ich obrońców (art. 381 ust. 6 NPK).

Jeśli ugoda zostanie zawarta w postępowaniu przed sądem (to jest po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu i jego doręczeniu obrońcom i oskarżonemu), wymaga się również zgody wszystkich stron postępowania sądowego, w tym również pozostałych oskarżonych i ich obrońców (art. 38[4] ust. [3] NPK).

Konkretnie w niniejszej sprawie art. 384 ust. 3 NPK wymaga zgody pozostałych 39 oskarżonych i ich adwokatów na zatwierdzenie ugody zawartej przez PT.

Ugoda zatwierdzona przez sąd w postępowaniu przygotowawczym lub postępowaniu karnym przed sądem ma charakter prawomocnego wyroku (art. 383 ust. 1 NPK), w związku z czym podejrzany/oskarżony, co do którego sprawę rozstrzygnięto na mocy ugody, może być przesłuchany w tej samej sprawie (której rozpatrzenie w odniesieniu do pozostałych podejrzanych/oskarżonych jest nadal prowadzone) w charakterze świadka (art. 118 ust. 1 pkt 1 NPK).

Świadek (w odróżnieniu od podejrzanego/oskarżonego, który ma prawo zachować milczenie) ma obowiązek zeznać wszystko, co wie w sprawie (art. 120 ust. 1 zdanie drugie NPK), a jedynie w drodze wyjątku może odmówić zeznań.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania

- 1 Postępowanie karne toczy się przeciwko 41 osobom oskarżonym o kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą i udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu osiągnięcie korzyści majątkowych poprzez wprowadzanie do obrotu narkotyków (kokainy, heroiny, marihuany, amfetaminy, metamfetaminy, MDMA). Jedną z tych osób to PT, a drugą to SD. Postawiono również zarzuty wtórnej działalności przestępczej, a mianowicie przeciwko PT – posiadania kokainy z zamiarem jej wprowadzenia do obrotu, a przeciwko SD – uprawy marihuany na potrzeby tej zorganizowanej grupy przestępczej.
- 2 Akt oskarżenia został pierwotnie wniesiony w dniu 25.3.2020 r., jednakże z powodów proceduralnych – a mianowicie jego niejasnej treści, która uniemożliwia podejrzanym zrozumienie, o co się ich podejrzewa – sprawa została zwrócona prokuratorowi w celu usunięcia tych braków.

- 3 Na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 26 sierpnia 2020 r. prokurator i obrońca SD zawarli ugode, w której SD przyznał się do winy w zamian za określenie łagodniejszej kary.

Nie zwrócono się o udzielenie zgody pozostałych 40 oskarżonych na zatwierdzenie tej ugody.

Sąd (lecz nie sąd odsyłający) zatwierdził tę ugode w dniu 1 września 20[20] r.

- 4 W dniu 28 sierpnia 2020 r. Specjalizirana prokuratura (wyspecjalizowana prokuratura) wniosła nową, poprawioną wersję aktu oskarżenia. Postępowanie sądowe przed sądem odsyłającym zostało wszczęte ponownie. Tym razem uznano, że oskarżenie to jest jasne, szczegółowe i nadaje się do wszczęcia postępowania sądowego.
- 5 Po zapoznaniu się z tym nowym, poprawionym oskarżeniem, PT wniósł o możliwość przyznania się do winy i zawarcia ugody, wraz z wymierzeniem mu łagodniejszej kary. W związku z tym w dniu 17 listopada 2020 r. prokurator i obrońca PT zawarli ugode, w której PT przyznał się do winy; wymierzono mu karę 3 lat „pozbawienia wolności” w zawieszeniu na 5 lat. W dniu 21 stycznia 2021 r. inny skład orzekający (odmienny od sądu odsyłającego) odmówił zatwierdzenia tej ugody ze względu na brak zgody wszystkich pozostałych oskarżonych i ich obrońców.
- 6 W dniu 10 maja 2022 r. prokurator i obrońca PT ponownie zawarli tę samą ugode. Wnoszą oni, aby nie zwracać się o udzielenie zgody przez pozostałych oskarżonych na zatwierdzenie tej ugody przez sąd, powołując się na przepisy prawa Unii Europejskiej.
- 7 Inny skład orzekający (odmienny od sądu odsyłającego) w dniu 18.5.2022 r. przyjął, że zatwierdzenie ugody wymaga zgody pozostałych stron – i na tej podstawie przyjął, że nie należy zatwierdzać ugody (bez zawiadomienia pozostałych 39 oskarżonych o ugodzie i zwrócenia się o ich zgode).
- 8 Tego samego dnia, bezpośrednio po odmowie zatwierdzenia ugody, strony tej ugody – prokurator, PT i jego obrońca – potwierdziły przed sądem odsyłającym wolę zawarcia takiej ugody. W szczególności potwierdziły swoje stanowisko, że do zatwierdzenia tej ugody nie jest konieczna zgoda pozostałych oskarżonych.
- 9 Sąd odsyłający zauważa, że druga ugoda została odrzucona ze względu na brak zgody pozostałych oskarżonych i ich obrońców – pomimo że co do zasady nie zwrócono się do nich o przedstawienie stanowiska w tej kwestii. W szczególności brak zgody na pierwszą ugode z dnia 17.11.2020 r. nie prowadzi do wniosku, że taka zgoda nie zostanie udzielona w odniesieniu do drugiej ugody z dnia 10.5.2022 r.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 10 W niniejszej sprawie do sądu odsyłającego należy ocena, czy zgoda pozostałych 39 oskarżonych jest wymagana na zatwierdzenie ugody zawartej przez obrońcę PT i prokuratora w toczącym się przed tym sądem postępowaniu karnym w sprawie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu rozprowadzanie środków odurzających oraz w sprawie posiadania środków odurzających z zamiarem rozprowadzania.
- 11 W tym względzie sąd odsyłający zwrócił się już z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-432/22, która jest nadal w toku, lecz biorąc pod uwagę nowe orzecznictwo Trybunału w sprawie C-700/21, zdecydował się podnieść tę samą kwestię z innej perspektywy.
- 12 W zakresie, w jakim wnioskowana obecnie wykładnia jest związana z postanowieniami karty (art. 20 i 47), a karta ta ma zastosowanie wyłącznie w przypadkach stosowania prawa Unii, sąd odsyłający rozwija konkretne rozważania w tym względzie.
- 13 Zdaniem sądu odsyłającego, ponieważ jest środkiem związanym z nałożeniem kary, instytucja ugody wchodzi w zakres stosowania art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2004/757, który dotyczy rodzaju i wymiaru kary za czyny związane z posiadaniem w celu rozprowadzania środków odurzających, i wymaga, aby kara była skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca.
- 14 Poza tym sąd odsyłający uważa, że ugoda jest również aktem związanym z zastosowaniem art. 5 decyzji ramowej 2004/757 i art. 4 decyzji ramowej 2008/841, które przewidują możliwość wymierzenia łagodniejszej kary w przypadku podjęcia współpracy przez podejrzanego/oskarżonego. W związku z tym sąd odsyłający wskazuje, że ugoda wydaje się być prawnym środkiem zakończenia działalności przestępczej podejrzanego/oskarżonego i daje mu możliwość złożenia zeznań dotyczących działalności pozostałych oskarżonych, o ile przewidziano jego późniejsze przesłuchanie w charakterze świadka po zatwierdzeniu tej ugody.
- 15 Z tych względów sąd odsyłający uznał, że krajowa instytucja ugody stanowi transpozycję odpowiednich przepisów decyzji ramowej 2004/757 (art. 4 ust. 1 i art. 5) oraz decyzji ramowej 2008/841 (art. 4) – niezależnie od okoliczności, że przepisy krajowe zostały wprowadzone przed przyjęciem decyzji ramowych – i w związku z tym uzasadnia zastosowanie karty.

W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego

- 16 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy przepisy krajowe dotyczące ugody – które ze względu na swoją istotę stanowią transpozycję art. 4 ust. 1 i art. 5 decyzji ramowej 2004/757 oraz art. 4 decyzji ramowej 2008/841 – są zgodne z wymogiem równości wobec prawa, określonym w art. 20 karty.

- 17 Sąd odsyłający przywołuje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, z którego wynika, że zakres uznania państwa członkowskiego przy transpozycji nie jest nieograniczony, ponieważ należy przestrzegać podstawowych zasad określonych w art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, w tym zasady równości wobec prawa określonej w art. 20 karty (C-700/21, pkt 39, 40). Zasada ta wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione.
- 18 W związku z tym sąd odsyłający rozwija rozważania, że przy zawarciu ugody podejrzani i oskarżeni mają jednakowy zgodny z prawem interes. Znajdują się oni w podobnej sytuacji, biorąc pod uwagę przedmiot, cel i zasady określone w przepisach krajowych, lecz – chociaż w równym stopniu są objęci zakresem stosowania decyzji ramowej 2004/757 i decyzji ramowej 2008/841, których przepisy nie czynią żadnego rozróżnienia w zależności od tego, czy ugoda zawarto w postępowaniu przygotowawczym, czy w postępowaniu przed sądem – są traktowani odmiennie.
- 19 Sąd odsyłający podkreśla, że w krajowych przepisach dotyczących ugody jedynie w postępowaniu przed sądem nałożono na oskarżonych wymóg uzyskania zgody pozostałych oskarżonych i ich obrońców; a sąd, który powinien orzec w przedmiocie ugody, jest pozbawiony uprawnienia do oceny – z uwzględnieniem szczególnych okoliczności każdej sprawy – czy powinien zwrócić się o zgodę pozostałych oskarżonych (to jest, czy jest to przesłanka bezwzględna), czy też nie.

W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego

- 20 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy przepisy krajowe dotyczące ugody w postępowaniu przed sądem stanowią ograniczenie prawa do obrony zagwarantowanego w art. 48 karty i przyznanego oskarżonemu, takiemu jak PT, w prawie Unii na mocy art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2004/757, a jeśli tak, to czy takie ograniczenie jest zgodne z art. 52 karty.
- 21 W związku z tym sąd odsyłający podkreśla, że pojęcie „prawa do obrony” określone w art. 48 ust. 2 karty nie odsyła do prawa krajowego, lecz ma autonomiczne znaczenie, w związku z czym wyłącznie do TSUE należy ocena, czy ugoda – tak jak jest ona uregulowana w prawie bułgarskim (zawarta w postępowaniu przygotowawczym lub w postępowaniu przed sądem) – stanowi środek ochrony prawnej, a także czy jego skuteczność została zgodnie z prawem ograniczona.
- 22 Niezależnie od istnienia wewnątrznie sprzecznego, niewiążącego orzecznictwa krajowego Wyrchoven kasacionen syd (najwyższego sądu kasacyjnego) dotyczącego prawa podejrzanego/oskarżonego do zawarcia ugody, sąd odsyłający jest zdania, że chodzi właśnie o prawo do zawarcia ugody, ponieważ sąd, który rozpatruje zawartą ugodę, ma obowiązek orzec co do istoty w przedmiocie tej ugody, zaś w ugodzie przewidziano wymierzenie łagodniejszej kary.

- 23 W związku z powyższym sąd odsyłający jest zdania, że krajowe przepisy dotyczące ugody w postępowaniu przed sądem (art. 384 ust. 3 NPK) stanowią istotne ograniczenie tego środka ochrony prawnej, pozbawiające ten środek jego skuteczności. W niniejszej sprawie niemożliwe wydaje się uzyskanie zgody pozostałych 39 oskarżonych, tak aby PT mógł ewentualnie otrzymać przewidzianą w ugodzie karę łagodniejszą niż kara, jaką otrzymałby, gdyby sprawa zakończyła się wyrokiem skazującym.
- 24 Poza tym zdaniem sądu odsyłającego, chociaż jest ono przewidziane w prawie, wskazane ograniczenie przy zawarciu ugody w postępowaniu przed sądem nie jest związane z celami interesu ogólnego lub z koniecznością ochrony praw i interesów innych osób w rozumieniu art. 52 karty – tym bardziej biorąc pod uwagę okoliczność, że w tym konkretnym postępowaniu sądowym jako strony nie uczestniczą osoby pokrzywdzone.
- 25 Sąd odsyłający jest zdania, że interesy pozostałych oskarżonych nie są objęte zakresem art. 52 karty, ponieważ mają oni interes w sprzeciwieniu się zawarciu ugody przez PT, który następnie może zeznawać przeciwko nim w charakterze świadka. W konsekwencji taki interes jest niezgodny z prawem.

W przedmiocie trzeciego pytania prejudycjalnego

- 26 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy przepisy krajowe dotyczące zawarcia ugody w postępowaniu przed sądem stanowią również ograniczenie prawa do skutecznego środka prawnego – przy ograniczeniu prawa zagwarantowanego w art. 47 karty i przyznanego oskarżonemu, takiemu jak PT, w prawie Unii na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 2012/13 – a jeśli tak, to czy takie ograniczenie jest zgodne z art. 52 karty.
- 27 Zdaniem sądu odsyłającego krajowe przepisy dotyczące ugody w postępowaniu przed sądem (art. 384 ust. 3 NPK) stanowią nieprawidłową implementację art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/13.
- 28 Zastosowanie krajowej zasady, zgodnie z którą jedynie w postępowaniu przygotowawczym podejrzany może zawrzeć ugode bez zgody pozostałych podejrzanych, natomiast w postępowaniu przed sądem oskarżony musi uzyskać taką zgodę, prowadzi do następującego wniosku: korzystając z prawa do otrzymania dostępu do pełnego tekstu aktu oskarżenia zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2012/13, oskarżony traci możliwość zawarcia ugody bez konieczności uzyskania zgody pozostałych oskarżonych.
- 29 Tak więc, jeżeli dany podejrzany zgodzi się z bardziej ogólnym opisem zarzutu zawartym w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów i, wyłącznie na podstawie częściowych informacji w nim zawartych, zawrze ugode, będzie mógł skorzystać z rozpatrzenia tej ugody przez sąd – bez konieczności uzyskania przez niego zgody pozostałych podejrzanych. Jednakże, jeśli będzie on czekał do momentu otrzymania aktu oskarżenia, aby w pełni zapoznać się ze stawianymi mu zarzutami, a następnie podejmie poinformowaną decyzję o zawarciu ugody,

będzie on – po zawarciu tej ugody z prokuratorem – musiał uzyskać zgodę pozostałych oskarżonych na rozpoznanie tej ugody co do istoty przez sąd.

- 30 Zdaniem sądu odsyłającego okazuje się, że skorzystanie z prawa wynikającego z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2012/13 bezpośrednio wpływa na skuteczność środków ochrony prawnej przysługujących oskarżonemu na mocy prawa krajowego – a w szczególności ogranicza możliwość zawarcia ugody – i, stąd, prowadzi do wniosku, że prawo oskarżonego do bycia poinformowanym o zarzutach jest w znacznym stopniu pozbawione użytecznego skutku, który jest niezbędny do zapewnienia sprawiedliwości postępowania, w tym jeśli chodzi o aspekt związany ze skutecznym wykonywaniem prawa do obrony.
- 31 Użytecznym skutkiem szczegółowego poinformowania o oskarżeniu na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy jest również umożliwienie oskarżonemu podjęcia poinformowanej decyzji, w jaki sposób wykona on swoje prawo do obrony, przy czym jedną z możliwości jest zawarcie ugody. Jednocześnie jednak w postępowaniu przed sądem automatyczną konsekwencją skorzystania przez niego z tego prawa jest nałożone na niego ograniczenie w postaci konieczności uzyskania zgody wszystkich pozostałych oskarżonych i ich obrońców, aby ugoda ta mogła być rozpatrzona przez sąd.
- 32 Zdaniem sądu odsyłającego podobne ograniczenie może być uzasadnione jedynie przy uwzględnieniu art. 52 karty i, w tym względzie, odsyła on do swoich rozważań rozwiniętych w odniesieniu do pytania drugiego.
- 33 Sąd odsyłający podnosi, że sytuacja w niniejszej sprawie różni się od sytuacji opisanej w wyroku C-646/17 w zakresie, w jakim PT sam nie sprowokował swoimi działaniami ograniczeń rozpatrzenia przez sąd zawartej ugody. Przyjęcie odwrotnego założenia oznaczałoby podniesienie wobec niego zastrzeżenia, że chciał skorzystać z przysługującego mu na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy prawa do uzyskania szczegółowych informacji o oskarżeniu – przed podjęciem decyzji o zawarciu ugody. Takie zastrzeżenie prowadziłoby w znacznym stopniu do pozbawienia znaczenia przyznanego mu w tej dyrektywie prawa do informacji o oskarżeniu.